

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: I. V.,
nar.,
státní příslušnost: Moldavská republika,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2022, č. j. CPR-22034-2/ČJ-2022-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 20. 6. 2022, č. j. KRPA-205169-12/ČJ-2022-000022-SV, kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, tak, že nově byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovena na 18 měsíců. Ve zbylé

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Počátek uvedené doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba stanovená k vycestování byla určena do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že žalovaný přihlédl k relativně krátké době protiprávního stavu a ohradil se proti nepravdám uvedeným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. závěru o tom, že je žalobce řešen pro opakované porušení zákona či projevuje neochotu vycestovat do domovského státu. Správní orgán zkrátil ukládané správní vyhoštění z 24 na 18 měsíců, tj. o půl roku, což žalobce považuje za zcela nedostatečný postup, neboť pokud je pravdou, že mu nepřitěžuje dosavadní pobytová historie, a naopak se jedná o první vybočení z jinak řádného způsobu života, kdy protiprávní stav trval toliko 1 měsíc, je stanovení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v rozsahu 18 měsíců poměrně nahodilým opatřením bez relevantního odůvodnění. Žalobce je mladého věku, zdravý a schopen dosažení nápravy, pro příště nebude představovat hrozbu proti veřejnému pořádku, posuzovaná protiprávnost představuje první a ojedinělé vybočení z jinak řádného života, které správní orgán obvykle (při trvání protiprávního stavu v rozsahu 1 měsíce) netrestá přísněji, než opatřením ve výši 1 roku. Žalobce namítá porušení § 3 a § 174a zákona, neboť je napadené rozhodnutí stále nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně odůvodněné.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 20. 6. 2022 bylo pobytovou kontrolou žalobce zjištěno, že má v cestovním dokladu otištěné vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 1. 8. 2021 přes Maďarsko. Výstupní razítko zjištěno nebylo. Dle přechodových razítek vzniklo podezření na překročení 90denního možného pobytu v schengenském prostoru. Další vízum nebo povolení k pobytu v cestovním pase nebylo vylepeno.
6. Při výsledku žalobce dělil, že v ČR pobývá u známých, není k pobytu hlášen. Přijel za kamarádem na návštěvu 20. 5. 2022 z Německa, kde žil. Do EU naposledy přicestoval 1. 8. 2021, žil v Německu. Přijel tam za prací, ale pracovní povolení nemá. Jezdí na biometrický pas, na který zde může pobývat 90 dnů. Ví, že zde je nelegálně, vízum ale nevyřizoval. Peníze na pobyt a vycestování má. Nyní již odcestuje, chtěl odjet, protože zde nemůže sehnat práci. Nyní odcestuje do Moldávie za rodinou, se kterou žil. V EU nikoho nemá. Je rozvedený a má jednoho syna. Ví, že v ČR je nelegálně, chtěl si ještě opatřit nějaké peníze na odjezd. Pracuje zde bez smlouvy, přestože ví, že zde bez povolení nemůže pracovat. Plánoval vycestovat, až sežene peníze. Peníze na pobyt a vycestování sežene. V domovském státě mu nic nehrozí.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

systému smluvních států až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
12. Stěžejní námitka žalobce směřuje proti délce uloženého správního vyhoštění spolu se zákazem vstupu na území členských států EU, která byla sice žalovaným snížena z dvou let na 18 měsíců, avšak i tuto nově stanovenou dobu považuje žalobce za nepřiměřenou okolnostem jeho případu.
13. K této námitce soud uvádí, že dne 20. 6. 2022 vydal správní orgán I. st. rozhodnutí č. j. KRPA-205169-12/ČJ-2022-000022-SV, kterým žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce dvou let.
14. Ohledně pobytové historie žalobce na území ČR správní orgán I. st. nejprve shrnul, že žalobce pobýval na území EU neoprávněně od 30. 10. 2021 do 20. 6. 2022, kdy byl zajištěn Policií ČR. Pobýval zde na základě biometrického pasu, na který zde mohl pobývat 90 dnů ve 180denním období do 29. 10. 2021 od vstupu na území EU, který byl dne 1. 8. 2021. Do ČR naposledy dle svého tvrzení přicestoval dne 20. 5. 2022 a pobýval zde do 20. 6. 2022, přičemž do ČR přicestoval již v době, kdy zde nebyl oprávněn pobývat.
15. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně vycházel z výpovědi žalobce a prokázal mu neoprávněný pobyt na území ČR v délce jednoho měsíce. Uvedl, že doba neoprávněného pobytu není žalobcem rozporována, nelze vyloučit, že zde žalobce pobýval déle, než měsíc. Na území ČR přicestoval 20. 5. 2022, tedy v době, kdy již měl z důvodu dřívějšího pobytu na území EU vyčerpaný možný 90denní pobyt.
16. Soud ohledně délky neoprávněného pobytu žalobce na území ČR uvádí, že tato byla správními orgány vymezena od 20. 5. 2022 do 20. 6. 2022, což, jak podotkl žalovaný, nerozporuje ani sám žalobce. Soud v tomto ohledu pochybení neshledal, bylo vycházeno z výpovědi žalobce v kontextu dalších zjištěných skutečností.
17. Co se týče přiměřenosti uloženého správního vyhoštění a jeho délky z hlediska namítané krátké délky neoprávněného pobytu, soud uvádí, že rozhodnutí považuje v tomto ohledu za přiměřené. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém

rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

18. V daném případě bylo možné uložit žalobci podle zákona zákaz vstupu na území členských států EU v délce až 5 let.
19. Správní orgán I. st. odůvodnil délku uloženého správního vyhoštění v délce dvou let tím, že ta byla zvolena vzhledem k délce a závažnosti protiprávního jednání žalobce na území ČR. Žalobce pobýval na území neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu od 20. 5. 2022 do 20. 6. 2022, kdy byl zajištěn. Na území EU pobýval neoprávněně od 30. 10. 2021 do 20. 6. 2022, svévolně zde cestuje, na území ČR již přicestoval bez oprávnění k pobytu. Vědomě zde dále zůstával, přestože věděl, že jde o neoprávněný pobyt a nijak pobyt neřešil. V tomto by pokračoval, pokud by nebyl zajištěn. Nejedná se o první neoprávněný pobyt žalobce na území schengenského prostoru. Z tohoto chování je zřejmé, že žalobce odcestovat nechtěl, prokázal, co si myslí o zdejších zákonech. Nikde se nehlásil k pobytu. Poskytl správním orgánům součinnost a spolupracoval.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zkrátil dobu uloženého zákazu vstupu na 18 měsíců. Uvedl, že s ohledem na to, že se jedná o situaci, kdy lze dle zákona uložit zákaz na nejvýše 5 let, délku zákazu uloženou správním orgánem I. st. považuje za nepřiměřeně přísnou. Doba neoprávněného pobytu nebyla žalobcem rozporována, byť nelze vyloučit, že zde pobýval neoprávněně déle než jeden měsíc. Na základě biometrického dokladu Moldavska byl oprávněn k pobytu na území členských států EU v délce 90 dní od vstupu, který byl 1. 8. 2021. Tuto dobu vyčerpal pobyt v Německu a od 30. 10. 2021 nebyl již oprávněn pobývat na území EU. Přesto přicestoval dle svého sdělení na území ČR dne 20. 5. 2022, tedy v době, kdy nebyl ke vstupu oprávněn. Jiné pobytové oprávnění neměl. Správní orgán I. st. vycházel z jeho výpovědi a prokázal neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce. Ze správního spisu však dle žalovaného vyplývá, že se ze strany žalobce jednalo o první nelegální pobyt na území schengenského prostoru. Opačný závěr správního orgánu I. st. označil žalovaný za nepravdivý. Žalovaný se neztotožnil ani se závěrem správního orgánu I. st., o tom, že žalobce nemá v úmyslu vycestovat, kdy poukázal naopak na tvrzení žalobce o tom, že vycestovat chce. Tyto skutečnosti nemohou podle žalovaného ospravedlnit porušení předmětného protiprávního jednání, nicméně mají vliv na posouzení jeho závažnosti při stanovení doby zákazu vstupu. Žalovaný konstatoval, že přihlédl k tomu, že se jednalo o první žalobcovo protiprávní jednání, k tomu, že chtěl vycestovat dobrovolně, k době neoprávněného pobytu na území ČR i k tomu, že zde vstoupil již v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žalobce byl povinen znát pobytová pravidla v ČR, příslušné právní předpisy, což ale neučinil. Žalovaný zkrátil délku uloženého zákazu tak, že doba 18 měsíců dle něj odpovídá běžné praxi.
21. Soud považuje postup žalovaného v dané věci za adekvátní. Byly řádně reflektovány všechny zjištěné skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch i neprospěch. Co se týče tvrzení žalobce, že se jedná o jeho první protizákonné jednání, soud uvádí, že z odůvodnění žalovaného je jednoznačně zřejmé, že tuto skutečnost zohlednil a přihlédl k ní. Skutečnost,

že se jednalo o první pochybení žalobce, byla jedním z důvodů zkrácení délky správního vyhoštění. Závěr správního orgánu I. st. o tom, že by se jednalo o další nelegální pobyt na území schengenského prostoru, označil žalovaný naopak za nepravdivý. Druhým důvodem tohoto zkrácení délky vyhoštění, že žalovaný zohlednil žalobcova tvrzení při jeho výpovědi o tom, že chce vycestovat.

22. Namítá-li žalobce, že délka protiprávního stavu trvala toliko měsíc, kdy zároveň poukazuje v této souvislosti na to, že stanovená délka správního vyhoštění v délce 18 měsíců byla nedostatečně odůvodněna, pak soud uvádí, že tuto skutečnost je třeba vnímat v kontextu dalších zjištěných okolností případu, kdy soud má za to, že vůči žalobci bylo postupováno adekvátně.
23. Je sice pravdou, že doba neoprávněného pobytu žalobce na území ČR trvala jeden měsíc, avšak správní orgány zohlednily jako jednu z přítěžujících okolností, že žalobce již v době svého tvrzeného příjezdu na území ČR, tj. dne 20. 5. 2022 zde přicestoval ve chvíli, kdy již vyčerpal své pobytové možnosti na území EU.
24. K tomu soud poznamenává, že žalovaný nezohlednil jako přítěžující skutečnost, že žalobce již přibližně 7 měsíců předtím přesáhl povolenou dobu pobytu na území EU, ke které byl oprávněn na základě biometrického dokladu. Žalobce vstoupil konkrétně na území EU 1. 8. 2021, což vyplývá jednak z razítka vyznačeného v jeho cestovním dokladu, kdy nenásleduje žádné razítko vztahující se k odjezdu z území EU. Shodné datum vstupu do EU pak uvedl i především sám žalobce, který výslovně sdělil, že do EU přicestoval 1. 8. 2021. Žalobce dále uvedl, že na území ČR přicestoval dne 20. 5. 2022, přičemž od tohoto dne je datován jeho neoprávněný pobyt v ČR. Žalobce sice má pravdu, že na území ČR neoprávněně pobýval neoprávněně přibližně měsíc, což bylo i správními orgány reflektováno, nicméně do ČR přicestoval v době, kdy již k tomu nebyl oprávněn, neboť jak i sám uvedl, pobytu v ČR předcházela více než půlroční pobyt na území EU.
25. Žalovaný podotkl, že nelze vyloučit, že žalobcův pobyt na území ČR mohl být reálně delší než jeden měsíc, nicméně správní orgán I. st. prokázal žalobci neoprávněný pobyt na území ČR v délce jednoho měsíce na základě jeho tvrzení. Správní orgán I. st. rovněž vhodně uvedl, že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn až v rámci provedené pobytové kontroly, z čehož lze usuzovat, že pokud by žalobce kontrolován nebyl, pobýval by zde i nadále. Dokud nebude při ukládání správního vyhoštění výklad pojmu *území* vykládán extenzivně ve smyslu území EU, čemuž by odpovídal i zákaz pobytu na území členských států EU, je třeba pohlížet na neoprávněný pobyt cizince na území EU jako na přítěžující okolnost, neboť nelze připustit, aby doba neoprávněného pobytu cizince na území ČR byla dána výhradně jeho tvrzením.
26. Žalovaný poukázal také na to, že chce-li cizinec pobývat či pracovat na území ČR, je jeho povinností se dostatečně informovat o tom, jaké právní předpisy je třeba v dané zemi dodržovat, a podle nich postupovat, což ale žalobce neučinil, kdy si sice byl vědom neoprávněnosti pobytu, ale nesnažil se jej legalizovat. K tomu soud uvádí, že z tvrzení žalobce je evidentní, že si byl plně vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně, přesto zde zůstával dále a nesnažil se pobyt nijak řešit. V tomto ohledu soud vnímá jako vstřícný postup žalovaného, který snížil délku vyhoštění i proto, že dle něj žalobce projevil v rámci své výpovědi vůli vycestovat. Je pravdou, že žalobce opakovaně při výslechu zmínil, že vycestuje, nicméně učinil tak až poté, co byl zajištěn v rámci pobytové kontroly.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

K tomu soud uvádí, že nic nenasvědčuje tomu, že žalobce vycestoval z EU. Tvzení cizinců o vůli vycestovat jsou bez právní relevance, pokud tak cizinec skutečně neučiní.

27. Jako skutečnost svědčící v žalobcův prospěch byla správními orgány zohledněna jeho spolupráce a součinnost, nicméně k tomu soud dodává, že o důvěryhodnosti tvrzení žalobce uvedených při výsledku lze mít pochybnosti. Žalobce nemá ani sám postaveno na jisto, jaký byl důvod jeho příjezdu do ČR a nebyl schopen ani jednoznačně sdělit, zda má či nemá finanční prostředky na vycestování. Z jeho výpovědi vyplývá, že jeho přístup k právním předpisům ČR týkajících se pobytu cizinců byl takový, že sice byl o pobytových pravidlech informován, nicméně se podle nich neřídil a vědomě je porušoval. Žalobce při výsledku mj. uvedl, že do ČR přijel z Německa na návštěvu přítele, měl bydlet u známých, aniž by svůj příjezd kamkoli hlásil. K další otázce přitom otázku uvedl, že chtěl již odcestovat, neboť zde nemůže sehnat práci. Na jinou otázku odpověděl, že chtěl v ČR pobývat do té doby, než získá finanční prostředky na odjezd a sdělil, že zde pracuje bez uzavřené smlouvy, k čemuž dodal, že si je vědom toho, že na území ČR nelze vykonávat pracovní činnost bez příslušného povolení. Na otázku, zda má finanční prostředky na pobyt a vycestování uvedl, že tyto má našetřeny. Na jinou otázku poté odpověděl, že tyto prostředky sežene a na další otázku sdělil, že si zde chtěl vydělat peníze na odjezd. Dle svého dalšího tvrzení hodlal sice posléze vycestovat, nicméně bez bližšího časového upřesnění, kdy by se tak mělo stát, pouze zmínil, že by to mělo být poté, co k tomu sežene finanční prostředky, které má dle jiného tvrzení již našetřeny.
28. Pokud žalobce v žalobě zdůrazňuje nízkou závažnost svého jednání, nízký věk a vysokou šanci nápravy, pak soud uvádí, že považuje uložené správní vyhoštění za zcela adekvátní a přiměřené vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem, byly řádně zohledněny všechny skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce. Spolupráce žalobce se správními orgány ani fakt, že se jednalo o jeho první protiprávní jednání či tvrzená vůle vycestovat, tj. polehčující okolnosti, samy o sobě nejsou důvodem pro větší zmírnění uložené délky vyhoštění, respektive zákazu vstupu na území, neboť bylo přihlédnuto také k okolnostem svědčícím v žalobcův neprospěch, tedy délce neoprávněného pobytu na území ČR a tomu, že svůj pobyt nijak neřešil, ač si byl vědom, že šlo o pobyt neoprávněný, který byl navíc zjištěn až v rámci pobytové kontroly, přičemž šlo o neoprávněný pobyt již v době příjezdu do ČR.
29. K námitce ohledně porušení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že ani tuto jako důvodnou neposoudil. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zaobíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

30. Správní orgány ve zcela dostatečném rozsahu zjišťovaly, zda by v případě žalobce mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně vazby žalobce k ČR či EU zjišťoval v rámci provedeného výsledku, jak je doloženo protokolem. Z tvrzení žalobce vyplynula absence jakýchkoli vazeb na ČR či EU, což žalobce výslovně uvedl. Poukázal na to, že je rozvedený a má jednoho syna. Ve vlasti bydlel s rodinou, se kterou je v kontaktu a ke které se v případě vycestování vrátí. V domovské zemi mu nic nehrozí.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 11. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.